

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 742

гр. София , 22.06.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в закрито заседание на двадесет и втори юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вера Цветкова
Членове: Маргаритка Шербанова
Петър Гунчев

като разгледа докладваното от Вера Цветкова Въззивно частно наказателно дело № 20211000600460 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.243 от НПК.

С определение №260635 от 15.02.2021г. по нчд №3733/2020г., Софийски градски съд, НО, 1-ви състав е отменил постановление на Софийска градска прокуратура от 29.11.2019г., с което е било прекратено наказателното производство по досъдебно производство №162/2009г. по описа на НСлС, пр.пр.№11424/2008г. по описа на СГП и е върнал делото на СГП за произнасяне съобразно изискванията на закона.

Срещу определението, постановено от СГС е постъпил частен протест от Софийска градска прокуратура. В протеста се посочва, че досъдебното производство е било образувано на 11.08.2009г. от прокурор при СГП за престъпление по чл.282 ал.2 вр.ал.1 от НК срещу виновни длъжностни лица, заемащи отговорно служебно положение в Министерство на труда и социалната политика с инкриминиран период месец ноември 2007г. С обвинителен акт от 12.11.2010г. са били повдигнати обвинения на шестима обвиняеми: на Е. Р. М. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК;

- На Д. Н. Д. за престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК;
- На И. К. П. за престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК;
- На В. И. Д. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.3 и ал.4 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.4 вр.чл.212 ал.5 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК;
- На М. Б. М. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.212 ал.5 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК;
- На Р. Г. С. за престъпление по чл.211 вр.чл.210 ал.1 т.3 вр.чл.209 ал.1 вр.чл.26 ал.1 от

НК.

Обвинителният акт бил внесен за разглеждане в СГС и било образувано ноход №5056/2010г. и приключило с Присъда №330 от 15.12.2015г., с която всички подсъдими били оправдани. По протест на СГП срещу оправдателната присъда било образувано вноход №32/2017г. на САС. С Решение №304/29.06.2017г., САС отменил първоинстанционната присъда и върнал делото на СГП за допуснати съществени процесуални нарушения на досъдебното производство, които ограничили правото на защита на подсъдимите. Допуснатите съществени процесуални нарушения на досъдебното производство според САС били изразени в действията на прокурора по съставяне на обвинителния акт съгласно правилата на чл.246 НПК и довели до повдигане на обвинение, което било негодно и не можело да изпълни своите служебни функции да очертае обвинителна теза с необходимите предмет и обем на доказване.

- С постановление от 29.11.2019г. на СГП било прекратено наказателното производство по досъдебно производство №162/2009г. по описа на НСлС, пр.пр. №11424/2009г. по описа на СГП, водено срещу Е. Р. М. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено; срещу Д. Н. Д. за престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено; срещу И. К. П. за престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено; срещу В. И. Д. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.3 и ал.4 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.4 вр.чл.212 ал.5 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено; срещу М. Б. М. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.212 ал.5 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено и срещу Р. Г. С. за престъпление по чл.211 вр.чл.210 ал.1 т.3 вр.чл.209 ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.2 от НК – обвинението не е доказано.

В производство по реда на чл.243 ал.3 от НПК, което било образувано по жалби на обв.В.Д., обв.М.М., обв.Е.М. чрез адв.Л. и адв.Д., обв.И.П. чрез адв.Ю. и обв.Р.С. чрез адв.Ц., както и по жалба на Министерство на труда и социалната политика, СГС, НО, 31-ви състав се произнесъл с определение №1830/09.06.2020г. по нчд №5135/2019г.

Описаното определение на СГС, НО, 31-ви състав било отменено от Софийски апелативен съд като незаконосъобразно и делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, с дадени за изпълнение указания, които да се изпълнят при новото разглеждане на делото. Указанията били съдът да даде ясни отговори на поставените въпроси в жалбите на обвиняемите, както и да изложи съображения по приетите от прокурора факти и

приложената правна норма въз основа на приетата фактическа обстановка.

Вместо да изпълни указанията на САС, новият съдебен състав отменил постановлението от 29.11.2019г. на прокурора от СГП за прекратяване на наказателното производство. Прокуратурата счита, че определението от 15.02.2021г. на СГС е незаконосъобразно и моли то да бъде отменено и да бъде потвърдено постановлението на СГП, с което е прекратено досъдебното производство. На първо място се посочва, че в хода на разследването били изчерпани всички процесуални възможности за събиране и проверка на доказателствата. Установената фактическа обстановка сочела на правния извод, че в случая не се касае за извършено престъпление от общ характер от обвиняемите лица. За тези лица, наказателното досъдебно производство е било прекратено относно повдигнати престъпления за длъжностни присвоения и престъпления по служба, като били изложени подробни мотиви, че обвиняемите не са извършили престъплението за което са обвинени – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 от НК.

Подробно била описана фактическата обстановка, изведени били правните изводи, посочени били доказателствата, поради което се застъпва становище, че не са нарушени нормите на чл.13 ал.1, чл.14 ал.1 и чл.107 ал.5 от НПК. Прокуратурата счита, че първоинстанционният съд формално и въз основа на общоприетите в правната теория доводи е приел, че постановлението на прокурора е немотивирано, поради което е необосновано и незаконосъобразно. Споделя се единствено извода на съда, че прокурорът не е изложил подробни мотиви за вътрешното си убеждение, въз основа на което е постановил прекратяването, но това не водело до необоснованост на прокурорския акт. В постановлението си по чл.243 от НПК, прокурорът не дължал изрични мотиви относно вътрешното си убеждение, дължи описание на фактическата обстановка, изведена от събрания доказателствен материал и дължи правните си изводи въз основа на доказаните факти. Съдът вменил своите задължения по произнасянето относно фактите, правото и вътрешното си убеждение относно прекратяването на досъдебното производство, на прокурора.

Според изложеното в протеста, деянието, за което бил привлечен обв.Р.С. – за престъпление по чл.211 вр.чл.210 ал.1 т.3 вр.чл.209 ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК – било прекратено на осн.чл.243 ал.1 т.2 от НК. Изводът, че обвинението не е доказано, бил изведен въз основа на събрания доказателствен материал и мотивиран подробно. Деянието измама, за което бил привлечен Р.С., не било доказано, тъй като в хода на разследването са били събрани и анализирани всички възможни и относими доказателства, които обаче не могат да обосноват извод за наличие на обективните и субективни страни на това престъпление. Безспорно е било установено, че Р.С. е действал в кръга на своите правомощия при съставянето на протоколите обр.19 и в качеството си на пълномощник на МТСП, а няма каквито и да е доказателства, че е изготвял инкриминираните протоколи обр.19 с цел да възбуди заблуждение у съответните длъжностни лица от МТСП, че СМР по сключения договор са изпълнени по вид и при реални пазарни цени. В постановлението за прекратяване

били изложени подробни мотиви защо престъпната дейност на обвиняемия би следвало да се субсумира под нормата на чл.217 ал.1, ал.2 или ал.4 от НК и е обоснован правният извод за изтекла давност за наказателно преследване на това деяние.

Излагат се доводи, че е била правилна правната конструкция, приета от СГП в постановлението за прекратяване по отношение на това, че Е.М., Д.Д., И.П. и В.Д. не са извършили престъпленията, за които всеки от тях е бил обвинен – длъжностни присвоявания и престъпления по служба, както и че Р.С. – обвинен за престъпление измама по чл.211 от НК, но обвинението не било доказано.

Неправилно съдът счел, че постановлението на СГП в тази му част е незаконосъобразно. Престъпното деяние, за което бил привлечен Р.С. е различно по вид от престъпленията, за които са били привлечени останалите обвиняеми и няма процесуална пречка прокурорът да приеме, че длъжностното присвояване и престъплението по чл.282 от НК не са извършени от тях, а престъплението по чл.211 от НК, за което бил обвинен Р.С. не било доказано въпреки проведеното разследване и събирането на всички възможни и относими писмени и гласни доказателства. Посочва се, че не било допуснато каквото и да било противоречие между обстоятелствената част и заключителната част на постановлението от 29.11.2019г. за прекратяване на наказателното досъдебно производство.

Обобщава се, че формално, необосновано и незаконосъобразно първоинстанционният съд е приел, че „прокурорският акт по съществуването на делото е неясен, неточен, формален, вътрешно противоречив, нелогичен, юридически непрецизен и непоследователен касателно волята на прокурора относно приетото от него въз основа на закона и вътрешното му убеждение.“ В мотивите си първоинстанционният съд не е посочил нито един факт или основание относно гореизброеното от него, а формално е използвал изрази от правната доктрина, с които да обоснове отмяната на постановлението за прекратяване и връщането на делото на прокурора за изготвяне на мотиви. Неизпълнимо и незаконосъобразно било указанието на съда да се анализира всяко приобщено по делото доказателство отделно и подробно, като прокурора да изложи вътрешното си убеждение по фактите и правото.

В заключение се моли да бъде отменено определението на Софийски градски съд, НО, 1-ви състав, постановено по нчд 3733/2020г. по описа на СГС

Срещу определението, постановено от СГС е постъпила жалба от адв.Ю., пълномощник на обв.И. К. П., с която се иска неговата отмяна като незаконосъобразно. В жалбата се твърди, че съдът е постановил нищожен съдебен акт, подлежащ на обезсилване. Незаконосъобразно е бил посочен като ред на производството чл.243 ал.5 от НПК, а не както е правилно чл.243 ал.4 и сл. от НПК, а освен това противоречиво е посочил, че производството е по реда на чл.243 ал.5 от НПК, а произнасянето – на осн.чл.243 ал.6 т.3 от НПК. Съдът незаконосъобразно констатирал, че е налице не само вътрешно противоречие в обстоятелствената част на прокурорския акт, но е налице противоречие между приетото от прокурора в обстоятелствената му част и заключителната част на постановлението.

Пороците в прокурорския акт не позволяват на съда да отговори на основното искане на обвиняемите жалбоподатели, които желаят съда да измени мотивите, възприети от прокурора, с които е прекратено наказателното производство. Съдът не може и не би могъл да замести волята на прокурора, като запълни липсата на дължимия се доказателствен анализ, и въз основа на него да прави изводи и то за първи път в своя съдебен акт. Правомощията на съда се съсредоточават в извършване на проверка за законосъобразност на прокурорския акт, включително и на законосъобразността на обсъждането на доказателствата. Според защитата, установяването на факти от съда въз основа на собствен анализ на доказателствения материал с обвързващо действие за прокурора, би означавало, че съдът ще решава обхвата на фактическото основание за привличането на обвиняем, което е недопустимо. Неправилно съдът счита, че е недопустимо и незаконосъобразно да бъде поставен в позиция сам да установи фактическа обстановка по делото за първи път, като си избере доказателствени източници сред материалите, приобщени по досъдебното производство от прокурора, на които да даде вяра и въз основа на тях да извърши анализ на доказателствената съвкупност, като изведе съответните правни изводи, за да приеме съответното за него правилно и законосъобразно основание – това по т.1 или по т.2 на чл.243 ал.1 от НПК за прекратяване на наказателното производство и по този начин да се произнесе по същество и прецени исканията, направени в жалбите срещу постановлението. Не било правилно приетото на съда, че липсата на изразено от страна на прокурора становище по фактите и правото, прави невъзможно и законосъобразно произнасянето, а единствено водело до приложение на чл.243 ал.6 т.3 от НПК. Според защитата, не отговаря на истината, че липсва изразено от страна на прокурора становище по фактите и правото. Изразява се мнение, че становището на съда нарушава процесуалните права на обвиняемите лица – не се решават повдигнатите от тях искания по т.2 на ал.6 от чл.243 от НПК, а незаконосъобразно се връща делото на прокуратурата. Стореното от съда представлява нарушение на основния принцип по чл.14 ал.1 от НПК - прокурорът да вземе решенията от неговата компетентност по вътрешно убеждение, което било осъществено с издаване на постановлението на СГП от 29.11.2019г., с което било прекратено настоящето наказателно производство.

На следващо място, защитата излага съображения защо определението от 13.10.2020г., постановено по нчд №926/2020г. по описа на САС, НО, 8-ми състав следва да бъде прогласено за нищожно и обезсилено. В него не била посочена каква е правната уредба на възприетия от него вътрешноинстанционен контрол на съдебни актове и не била посочена правна норма при постановяването му, което го правело необосновано и следователно следвало да бъде прогласено за нищожно. В определението на САС се посочвало, че делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, с дадени указания, които да се изпълнят при новото разглеждане на делото. Съдебният състав на СГС изразил становище, че не могат да бъдат изпълнени указанията от САС, тъй като липсвала ясно изразена воля от страна на прокуратурата по фактите и правото, а от друга – в процедурата по чл.243 от НПК законодателят не е предвидил възможност дори и при вътрешноинстанционен съдебен

контрол да бъдат давани задължителни указания от САС на СГС.

В обобщение се моли да бъдат прогласени за нищожни и обезсилени определенията на СГС, НО, 1-ви състав и САС, НО, 8-вми състав и делото да бъде разпределено на друг състав на САС за постановяване на окончателен наказателен частен съдебен акт. Моли да бъдат отстранени допуснати неточности в диспозитива и мотивите на определението на СГС за потвърждаване на постановлението на СГП от 29.11.2019г., като в диспозитива за потвърждаване на постановлението на СГП да се посочи, че обв.И.П. не е извършил деянията, в които е обвинен; да се потвърди постановлението на СГП от 29.11.2019г., с което е прекратено наказателното досъдебно производство №162/2009г. по описа на НСлС, пр.пр.№11424/2008г. на СГП. Посочват се конкретни обстоятелства, които да бъдат отразени в мотивите на определението на съда, както и да бъдат изменени основанията за прекратяване на наказателното производство – чл.243 ал.6 пр.2 от НПК.

Срещу определението, постановено от СГС е постъпила жалба и от обв.Д.Д. чрез адв.Д., като се моли то да бъде отменено. Посочва, че никога не е обжалвал постановлението и по отношение на него то е влязло в сила., поради което отмяната му и връщането на делото на прокурора влошава положението му, противно на основни принципи на наказателния процес. Само на това основание, според защитата, определението на първоинстанционни съд подлежи на отмяна. Освен това определението било постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Излага се становище, че поначало първостепенния съд няма правомощие да отмени постановлението за прекратяване на наказателното производство по жалба на обвиняемия или защитата му. Само пострадалият от престъплението, съответно неговите наследници и оцетеното ЮЛ имат право да обжалват в цялост постановлението за прекратяване на наказателното производство в цялост, тъй като са заинтересовани от отмяната и връщането на делото на прокурора, за да продължат да упражняват процесуалните си права. Обвиняемият обаче във всички случаи имал интерес от прекратяването на наказателното производство, защото губи процесуалното си качество на обвиняем, т.е. на субект, срещу който е насочена наказателната претенция на държавата. Своевременното прекратяване на наказателното производство срещу обвиняемия предотвратява един евентуално продължителен процес, който във всички случаи нанася материални и неимуществени вреди на невинния обвиняем. По тези причини, законодателят не е дал на обвиняемия право на жалба срещу постановлението за прекратяване на наказателното производство и той няма признат интерес да иска връщане на делото на прокурора, поради което има право да обжалва само мотивите на прокурорския акт – „основанията за прекратяване на наказателното производство“ – чл.243 ал.6 т.2 от НПК. Същият е законодателния подход по отношение на оправдателната присъда – подсъдимия няма право да я обжалва, а само мотивите и основанията, на които е оправдан – чл.318 ал.3 изр.второ НПК. По жалба на оправдания подсъдим, съдът също няма правомощие да отмени присъдата, а само да измени фактическите или правните основания за неговото оправдаване. В тази хипотеза правомощията на съда не са контролно-отменителни, а са контролно-решаващи. Излага се становище, че отменяйки постановлението за прекратяване

на наказателното производство по жалба на обвиняемите и връщайки делото на прокурора, съдът е нарушил основен правен принцип, който е гаранция за правото на защита на обвиняемия и на правото му на жалба – забраната за *reformatio in rejus*. Този принцип на общо основание се прилага във всеки съдебен процес, включително и в производството за съдебен контрол върху досъдебното производство. Поради това, по жалба, подадена срещу основанията за прекратяване на производството, съдът има правомощие или да потвърди постановлението, като остави жалбата без уважение /чл.243 ал.6 т.1 от НПК/, или да измени постановлението относно основанията за прекратяване на наказателното производство /чл.243 ал.6 т.2 от НПК/. В случаите, когато постановлението съдържа противоречиви мотиви, съдът следва да посочи кои от изложените мотиви съответстват на фактическите и правни обстоятелства по делото и да измени постановлението така, че прекратяването да съответства на законовите изисквания. По същия начин, когато оправдателната присъда е обжалвана от подсъдимия в частта относно мотивите, съдът е длъжен да приведе мотивите на присъдата в съответствие с доказателствата по делото. Посочва се, че в конкретния случай, съдът драстично е нарушил забраната за влошаване обв.Д. по жалба на другите обвиняеми. Това е така, тъй като постановлението за прекратяване е отменено, след като обвиняемия не го е обжалвал и по отношение на него то е влязло в сила. Обобщава се, че по този начин е било накърнено не само правото му на защита, но и фундаменталното му право на справедлив процес по смисъла на чл.6 от ЕКПЧ. По тези съображения се моли да бъде отменено обжалваното определение на СГС, НО, 1-ви състав с окончателно определение и да бъде сложен край на производството.

Срещу определението, постановено от СГС, НО, 1-ви състав, с което е било отменено постановление на СГП за прекратяване на наказателното производство е постъпила жалба от адв.Д., в качеството ѝ на защитник на В.Д. и М.М.. Най-напред се посочва, че след като при първоначалното разглеждане на делото от първоинстанционния съд, жалбата на подсъдимите срещу постановлението за прекратяване на наказателното производство е била оставена без уважение, те не са обжалвали това определение и по отношение на тях то е влязло в сила. На това основание, разглеждането на делото по отношение на двамата обвиняеми, а още повече влошаване на положението им чрез връщане на делото на прокурора, противоречи на основни принципи на наказателния процес и само на това основание, определението на първия съд подлежи на отмяна. Ако съдът прецени, че има голям предмет на обжалване, се моли да бъде отменено обжалваното определение и да бъде изменено постановлението в частта относно фактическите основания за прекратяване на наказателното производство – чл.243 ал.8 вр.ал.6 т.3 от НПК, като се приеме, че липсват факти за недължими /неправомерни плащания за неизвършени СМР при завишени цени/, а следователно липсва и обективен елемент на престъплението присвояване.

На следващо място, защитата излага становище, че определението е било постановено в явно противоречие с процесуалния закон, тъй като съдът няма правомощие да отмени постановлението по жалба на обвиняемия /или защитата му/. Такова постановление може да

бъде отменено само по жалба на пострадалия/респективно неговите наследници или на ощетеното ЮЛ/. Излагат се съображения относно правото на жалба и смисълът, който законодателят му е дал като право на защита. Аналогично на присъдата, правото на обжалване, предоставено на различните субекти в процеса не е едно и също по обем и съдържание, като зависи от различните им процесуални качества и функции. Предмет на жалбата на обвиняемия не е самото постановление за прекратяване, защото прекратяването на производството е в негов интерес, а може да обжалва само мотивите, тъй като няма интерес от отмяната на постановлението за прекратяване. Неговият законен интерес е постановлението да влезе в сила, но на друго основание. С оглед на това, предмет на жалбата на обвиняемия е не постановлението за прекратяване, а основаниято, на което е прекратено производството – чл.243 ал.6 т.2 пр.първо НПК. Когато мотивите са незаконосъобразни, съдът следва сам да ги измени, без да има правомощие да връща делото на прокурора, като правомощията му са контролно-решаващи. Изтъква се, че прекратяването на наказателното производство в досъдебната фаза е най-благоприятния резултат за обвиняемия, а обстоятелството, че той е обжалвал мотивите за прекратяване, целейки правилно приложение на закона, не може да доведе до влошаване на положението му чрез създаване на висящност на процеса. Връщането на делото на прокурора води до това, че лицето, спрямо което е било прекратено производството, отново придобива качеството на обвиняем и започва да понася всички тежести на висящия процес, вкл. прилагане на мерки за процесуална принуда, ограничения по други закони. Извън това, прокурорът може да не изпълни указанията на съда или да ги изпълни зле, а това значи, че постановлението може да се отменя нееднократно. А прокурорът има инструктивен /а не преклузивен/ срок за произнасяне, което означава, че досъдебното производство може да продължи дълъг период от време. Посочва се, че упражняването на правото на защита не може да вреди на неговия носител и според общия правен принцип, че никой не може да бъде злепоставен поради това, че е упражнил /или не е упражнил/ едно свое право. Обобщава се, че по жалба, подадена срещу основанията за прекратяване на производството, съдът има правомощие или да потвърди постановлението, като остави жалбата без уважение или да измени постановлението относно основанията за прекратяване. Обръща се внимание на забраната за влошаване положението на обвиняемия, която е една от гаранциите на правото на защита на обвиняемия, а накърняването на това прави, винаги представлява съществено процесуално нарушение. Излага се довод, че съдът е надхвърлил правомощията, които има по закон, тъй като не е сезиран /и не може да бъде сезиран/ от обвиняемите с искане за отмяна на постановлението, а само с искане да бъдат изменени неговите мотиви. Това означава, че съдът следва да анализира единствено постановлението, а не и проведеното досъдебно производство. Когато в постановлението фигурират две основания за прекратяване на наказателното производство – несъставомерност и недоказаност, съдът следва да даде приоритет на несъставомерността. Посочва се, че този извод не е само *res argumentum a fortiori* – той произтича от елементарната процесуална логика, според която, ако деянието е несъставомерно, наказателно производство изобщо не следва да се образува, защото липсва годен предмет на наказателния процес, съответно на доказване. В случая,

прокурорът е приел, че по делото не е доказан размерът на инкриминираната вреда, което било без значение за престъпленията по чл.203 от НК, чл.282 от НК и чл.212 от НК, тъй като липсвали елементи от обективната страна на престъплението. Причинената вреда обаче също е елемент от престъпния състав на присвояването. Обстоятелството, че по делото не е установен нито видът, нито размерът на вредата, означава, че липсва вреда. Липсата на доказателства за настъпила вреда означава, че вреда изобщо няма. Поради тези съображения се моли да бъдат изменени мотивите на обжалваното постановление, като се приеме, че липсват факти за недължими /неправомерни плащания, а следователно липсва и вреда – един от обективните елементи на престъплението „присвояване“. Посочва се също, че жалбата на Министерство на труда и социалната политика е недопустима, поради което основателно е оставена без разглеждане от първия съд. Принципно, правото на жалба на ЮЛ срещу прекратяването на наказателното производство няма друго основание освен да осигури евентуалното му участие като страна по граждански иск. МТСП няма правен интерес да обжалва постановлението, тъй като предмет на делото е деяние отпреди повече от 10 години и министерството не е предявило граждански иск в наказателния процес, а искът, който би могло евентуално да предяви е преклудиран с давност /чл.114 ал.3 от ЗЗД/. Такъв иск не е предявен досега и по реда на гражданското съдопроизводство. Поради това жалбата на МТСП е безпредметна. Моли се да бъде постановено окончателно определение на осн.чл.243 ал.8 от НПК, с което да бъде отменено определението на СГС и да бъде изменено постановлението за прекратяване на наказателното производство в обжалваната част.

По делото е постъпила жалба от адв.Ц. като защитник на обв.Р. Г. С.. С жалбата се моли на осн.чл.243 ал.7 вр.ал.6 т.2 от НПК да бъде отменено определение от 15.02.2021г. на СГС, НО, 1-ви състав, по нчд №3733/2020г. и да бъде изменено постановлението на СГП от 29.11.2020г. по пр. пр.№11424/2008г. за прекратяване на наказателното производство срещу Р.С., в частта относно основанията за прекратяване, като наказателното производство бъде прекратено на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НПК – деянието не е извършено.

В жалбата се посочва, че определението е неправилно и незаконосъобразно, тъй като съдът е отменил постановлението на СГП за прекратяване на наказателното производство с аргумент, че са нарушени разпоредбите на чл.13 ал.1, чл.14 ал.1 и чл.107 ал.5 от НПК „защото не е съблюдавано от прокурора изискването за извършване на всестранно, обективно и пълно изследване на всички релевантни към конкретния казус обстоятелства“. Защитата счита този извод за неправилен, тъй като по наказателно производство, което продължава 12 години, са изискани и събрани в 250 тома всички възможни доказателства, свързани с предмета на доказване. Всички събрани доказателства са проверени многократно и „внимателно“, както от органите на досъдебното производство, така и от СГС, разглеждал делото като първа инстанция и постановил оправдателни присъди за всички подсъдими. В определението си СГС не посочил конкретни факти и обстоятелства, които следва да се

събират и да се изследват. В нито един момент от наказателното производство не е стоял въпросът за непълнота на доказателствената съвкупност и за необходимост за изискване и събиране на нови материали. Навежда се довод, че в процедурата по чл.243 ал.5 от НПК, първоинстанционният съд има правомощия да се произнесе единствено по обосноваването и законосъобразността на постановлението, т.е. дали от събрания доказателствен материал може да се направи извод за прекратяване на наказателното производство и дали съответства на разпоредбата на чл.243 ал.1 и чл.24 ал.1 и 6 от НПК. Посочва се, че от събраните по делото материали се стига до категоричния извод, че Р.С. не е извършил престъпление от общ характер и не е нанесъл каквито и да е вреди, като по този въпрос няма различие между становището на СГП, СГС, постановил оправдателна присъда, обвиняемият и защитата. Изводът, че повдигнатото обвинение за престъпление по чл.211 вр.чл.210 ал.1 т.3 вр.чл.209 ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК спрямо Р.С. следва да се прекрати, на практика не се оспорва дори и от т.нар. „пострадало юридическо лице“ в предходна жалба от МТСП до СОС от 22.06.2020г. Освен това, в определението на СГС не са били изложени доводи, че постановлението на СГП за прекратяване на наказателното производство срещу Р.С. е необосновано и/или незаконосъобразно.

Навежда се довод, че в процедурата по чл.243 ал.5 и ал.6 от НПК, първоинстанционният съд не разполага с правомощия по ал.6 т.3 – „да отмени постановлението и да върне делото на прокурора със задължителни указания относно прилагане на закона“ по жалба на обвиняемите. В тази връзка се посочва, че жалбата подадена от МТСП не следва да бъде разглеждана, тъй като е изтекла давността за предявяване на претенции. Уточнява се, че дори да е била установена вреда, то оцетено юридическо лице било Министерство на финансите, а не МТСП, тъй като средствата отпуснати за ремонт на сградата в гр.Стара Загора са от държавния бюджет и не стават собственост на МТСП, а са му предоставени единствено за управление. Според защитата, независимо от някои недостатъци, постановлението на СГП за прекратяване на наказателното производство формално напълно покрива изискванията на чл.199 ал.2 от НПК, включително и относно мотиви и диспозитив. Поради това, в настоящата процедура следва съдът да се произнесе по обосноваването и законосъобразността на постановлението, но не и по начина, по който е протекло наказателното производство до този момент. Независимо от това, по време на цялото наказателно производство, както в досъдебната, така и в съдебното разглеждане, не бил посочен нито един факт, нито едно писмено или гласно доказателство, което да разколебае изводът, че Р.С. не е извършил престъпленията, за които му е повдигнато обвинение. Застъпва се становище, че дори да се приеме, че постановлението за прекратяване не е добре мотивирано, това не го прави необосновано и незаконосъобразно. А законодателят е преценил, че би могло да се получат неточности в постановление за прекратяване на наказателно производство и именно поради това е предвидил възможността по чл.243 ал.6 т.2 от НПК съдът да измени постановлението относно основанията за прекратяване. В конкретния случай, според защитата, от събраните доказателства се установявало, че обвиняемите, вкл. Р.С. не са извършили престъпленията,

за които им е повдигнато обвинение, т.е. с действията си не са нанесли щети на държавния бюджет, респективно на МФ, а след като не е установена вреда е безпредметно да се обсъждат заключенията на съответните експертизи. Обобщава се, че наказателното производство срещу Р.С. следва да бъде прекратено на основание чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК. Моли да бъдат приети аргументите, които са били изложени в жалба до СГС от 09.12.2019г. срещу постановление на СГП за прекратяване на наказателното производство №162/2009г. на НСлС, пр.пр.11424/2008г. на СГП, както и в жалба срещу определение №1830/09.06.2020г. на СГС, 31-ви състав по нчд №5135/2019г.

Защитата посочва, че повдигнатото обвинение спрямо Р.С. е несъставомерно от обективна и субективна страна, дори само по начинът, по който е формулирано. Той стриктно е изпълнявал договорите си с МТСП, а друг е въпросът, че правата и задълженията на страните по тези договори не са регламентирани достатъчно ясно и точно. Издадените му пълномощни са неправилно формулирани. По делото не са събрани доказателства за т.нар. „специална цена“ на Р.С. да набави облага за определена фирма. Не са били събрани доказателства, че С. е „възбудил заблуждение у длъжностни лица от МТСП“. Освен това, основанийето за плащане, за разпореждане със средствата предоставени на МТСП не е т.нар. акт абр.19, който не е официален документ, съгласно Наредба №3 от 31.07.2003г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, а основанийето за плащане е фактура. По делото е било установено, че Р.С. не е съставял т.нар. „протокол обр.19“, нито е вписвал данни. Прокуратурата е преценила, че действията на всички фирми и физически лица, които са имали задължения за контрол на въпросния обект, са правомерни, а задълженията на С. се припокриват с тези на инвеститорския контрол. Постоянен контрол на обекта са извършвали и редица дирекции и длъжностни лица от МТСП и към тяхната работа и съставени документи не е имало забележки. Поради тези съображения се моли да бъде отменено определението на СГС и да бъде изменено постановлението на СГП за прекратяване на наказателното производство срещу Р.С. в частта относно основанията за прекратяване, като бъде прекратено наказателното производство на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НПК – деянието не е извършено.

По делото е постъпила жалба от адв.Л. и адв.Д., в качеството им на защитници на обв.Е.М.. С жалбата се моли да бъде отменено определението на СГС и да бъде изменено постановлението на СГП за прекратяване на наказателното производство в частта относно фактическите основания за прекратяване, като се приеме, че липсват факти за недължими/неправомерни плащания, а следователно липсва и този обективен елемент на престъплението „присвояване“. Посочва се, че в депозираната срещу постановлението за прекратяване на наказателното производство, са били изложени подробни доводи, че наказателната отговорност на подзащитната им се изключва поради липса на факти за недължими плащания. В жалбата се застъпва становище, че определението на СГС е явно незаконосъобразно, тъй като съдът е упражнил правомощие каквото няма. Според защитата,

съдът не може да отмени постановлението за прекратяване на наказателното производство по жалба на обвиняемия, респективно на неговия защитник. Постановлението може да бъде отменено само по жалба на пострадалия, респективно неговите наследници или на ощетеното юридическо лице, но не и по жалба на обвиняемия, спрямо когото производството е прекратено. Предмет на жалбата на обвиняемия не е самото постановление за прекратяване, защото прекратяването на производството е в негов интерес. Аналогично на оправдателната присъда (чл.318 ал.3 изр.второ НПК), законодателят е дал право на обвиняемия да обжалва само мотивите на прокурорския акт, защото обвиняемият няма законен интерес да цели отмяната на постановлението за прекратяване. Неговият законен интерес е постановлението да влезе в сила, но на друго основание. Поради това, не постановлението, а основанието, на което е прекратено наказателното производство е единствения предмет на жалбата на обвиняемото лице. Съдът има правомощие да отмени постановлението за прекратяване, само ако то е обжалвано от пострадалия и в този случай, ако уважи жалбата, е длъжен да върне делото на прокурора с указания относно прилагането на закона, съгласно чл.243 ал.6 т.3 от НПК. Ако постановлението за прекратяване е обжалвано от обвиняемия, съдът не може да го отмени, защото постановлението не е не може да бъде обжалвано в цялост, а само в частта относно мотивите. Ако те са незаконосъобразни, съдът следва сам да ги измени, без да има правомощие да връща делото на прокурора. Изложените аргументи почиват на общовалидния правен принцип, че в съдебния процес положението на жалбоподателя не може да се влошава по негова жалба. Връщането на делото на прокурора означава, че лицето, спрямо което производството е било прекратено, отново придобива качеството на обвиняем и започва да понася всички тежести на висиящия процес, включително евентуално мерки за процесуална принуда. Ако прокурорът не изпълни или изпълни зле указанията на съда относно мотивите на постановлението, то (по жалба на обвиняемия) може да бъде отменяно нееднократно. Освен това, прокурорът има инструктивен, а не преклузивен срок за произнасяне, което означава , че досъдебното производство може да продължи дълъг период от време. Поради това, по жалба, подадена срещу основанията за прекратяване на производството, съдът има правомощие или да потвърди постановлението, като остави жалбата без уважение, или да измени постановлението относно основанията за прекратяване на наказателното производство.

В конкретния случай, прокурорът е приел, че по делото не е доказан размерът на инкриминираната вреда, което било без значение за престъпленията по чл.203 НК, чл.282 от НК и чл.212 от НК, тъй като липсвали елементи от обективната страна на престъплението. Защитата релевира довод, че причинената вреда е също елемент на присвояването и след като по делото не е установен вида и размера ѝ, това означава, че липсва вреда. Липсата на доказателства за настъпила вреда означава, че вреда изобщо няма. Поради това се моли да бъдат изменени мотивите на обжалваното постановление, като се приеме, че липсват факти за недължими/неправомерни плащания, а следователно липсва и този обективен елемент на престъплението „присвояване“. За пълнота се посочва, че жалбата срещу постановлението за

прекръпяване на наказателното производство, подадена от Министерство на труда и социалната политика е недопустима и основателно е оставена без разглеждане. Според защитата, МТСП няма правен интерес да обжалва постановлението, тъй като предмет на делото е деяние отпреди повече от десет години и юридическото лице не се е конституирало в наказателния процес като граждански ищец, а искът, който евентуално би могъл да се предяви е преклудирал по давност.

Въз основа на тези доводи се моли да бъде отменено определението на СГС, да бъде изменено постановлението за прекръпяване на наказателното производство в обжалваната част и на осн.чл.243 ал.8 НПК съдът да се произнесе с окончателно определение.

По делото е постъпило становище от адв.Ю. срещу подадения частен протест. В обобщение се иска да бъде потвърдено постановлението за прекръпяване на наказателното производство от 29.11.2019г. и да бъдат отстранени допуснатите несъответствия в мотивите на постановлението, които са подробно изложени в депозираната жалба от обвиняемия и защитата му.

Софийски апелативен съд, като обсъди доводите на страните и извърши проверка съобразно правомощията си, намери за установено следното:

Най-напред за яснота следва да се проследи процесуалната съдба на воденото наказателно производство. Досъдебно производство №162/2009г. по описа на НСлС, пр.пр. №11424/2008г. по описа на Софийска градска прокуратура е образувано с Постановление от 11.08.2009г. и по реда на чл.46 ал.1 от НПК е повдигнато обвинение срещу:

Е. Р. М. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК;

срещу Д. Н. Д. за престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК;

срещу И. К. П. за престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК;

срещу В. И. Д. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.3 и ал.4 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.4 вр.чл.212 ал.5 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК;

срещу М. Б. М. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.212 ал.5 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК;

и срещу Р. Г. С. за престъпление по чл.211 вр.чл.210 ал.1 т.3 вр.чл.209 ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК.

По внесен обвинителен акт в СГС е образувано нохд №5056/2010г., като с Присъда

№330/15.12.2015г., НК, 2-ри състав, подсъдимите М., Д., П., Д., М. и С. са били признати за невиновни и оправдани по повдигнатите им обвинения.

Срещу присъдата е бил подаден протест от Софийска градска прокуратура, въз основа на който е било образувано внохд №32/2017г. по описа на Софийски апелативен съд.

С Решение №304 от 29.06.2017г., САС е отменил атакуваната присъда на осн.чл.335 ал.1 от НПК /в редакцията към този момент/ и е върнал делото на СГП поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на подсъдимите лица във връзка с нарушение на нормата на чл.246 от НПК, независимо от постановения акт по реда на чл.304 от НПК, както и установени нарушени правила, засягащи и охраняващи самото правосъдие.

С Постановление от 29.11.2019г., Софийска градска прокуратура е прекратила наказателното производство по дп №162/2009г. по описа на НСлС, пр.пр.11424/2008г., както следва: срещу Е. Р. М. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено;

срещу Д. Н. Д. за престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено -
срещу И. К. П. за престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено;

срещу В. И. Д. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.3 и ал.4 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.4 вр.чл.212 ал.5 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено;

срещу М. Б. М. за престъпление по чл.203 ал.1 вр.чл.202 ал.1 т.1 вр.чл.201 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.212 ал.5 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено

срещу Р. Г. С. за престъпление по чл.211 вр.чл.210 ал.1 т.3 вр.чл.209 ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК – на осн.чл.243 ал.1 т.2 от НК – обвинението не е доказано.

По жалби на В.Д., М.М., Е.М. чрез адв.Л. и адв.Д., И.П. чрез адв.Ю. и Р.С. чрез адв.Ц., както и жалба на Министерство на труда и социалната политика срещу постановлението за прекратяване на СГП, било образувано нчд №5135/2019г. по описа на Софийски градски съд, НО, 31-ви състав. С Определение №1830 от 09.06.2020г., СГС потвърдил постановлението на СГП от 01.11.2019г. за прекратяване на наказателното производство по дп №162/2009г. на НСлС, пр.пр.11424/2008г. на СГП.

Срещу това определение на СГС постъпили жалби от И.П. чрез адв.Ю., от Р.С. чрез адв.Ц.

и от Министерство на труда и социалната политика. Въз основа на тях било образувано внчд №926/2020г. по описа на Софийски апелативен съд, НО, 8-ми състав.

С Определение №678 от 13.10.2020г., САС отменил като незаконосъобразно Определение №1830/09.06.2020г. на СГС, постановено по нчд №5135/2019г. и върнал делото на СГС за ново разглеждане от друг съдебен състав, който да изпълни дадени указания.

Пред Софийски градски съд било образувано нчд №3733/2020г. По това дело, СГС, НО, 1-ви състав постановил Определение №260635 от 15.02.2021г., с което отменил Постановление на СГП от 01.11.2019г., с което било прекратено наказателното производство по дп №162/2009г. по описа на НСлС, пр.пр.11424/2008г. по описа на СГП и върнал делото на Софийска градска прокуратура за произнасяне съобразно изискванията на закона.

Срещу определението, постановено от СГС е подаден частен протест от Софийска градска прокуратура, от И.П. чрез адв.Ю., от Д.Д. чрез адв.Д., от В.Д. и М.М. чрез адв.Д., от Р.С. чрез адв.Ц., от Е.М. чрез адв.Л. и адв.Д..

Това именно определение е предмет на настоящото въззивно производство пред Софийски апелативен съд.

Най-напред следва да се посочи, че жалбата на Министерство на труда и социалната политика срещу постановлението за прекратяване на наказателното производство е недопустима, тъй като предмет на делото е деяние отпреди повече от 10 години и МТСП не се е конституирало в наказателния процес като граждански ищец. Гражданският иск, който евентуално би могъл да се предяви от МТСП е преклудиран по давност по аргумент от чл.114 ал.3 от Закона за задълженията и договорите. Правото, което министерството е могло да защити е погасено по давност и не подлежи на съдебна защита.

На следващо място, в принципен план следва да се посочи, че в процедурата по чл.243 ал.5 от НПК, първостепенният съд има правомощия да се произнесе по обосноваването и законосъобразността на постановлението за прекратяване, като може да го потвърди, да го измени относно основанията за прекратяване и да го отмени със задължителни указания относно прилагане на закона. Преценката за законосъобразност обхваща обстоятелството дали съответства акта на прокуратурата на нормите на материалния и процесуалния закон и в рамките на тази преценка, съдът проверява дали е допуснато съществено процесуално нарушение, което да е отстранимо и да е довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия, неговия защитник и на пострадащото лице. Съдът в тази форма на контрол на досъдебното производство извършва проверка дали изводите на прокурора почиват на логически правилен и пълен анализ на събраните доказателства, без да е допуснато изопачаване на смисъла им или превратно тълкуване. Следва да се провери дали е проведено обективно, пълно и всестранно разследване, което да даде възможност да се отговори на въпроса дали прокурорът е формирал вътрешното си убеждение въз основа на

всички възможни доказателства. Задължителните указания на съда относно прилагането на материалния и процесуалния закон, не означава да се дават указания за определен конкретен резултат при решаване на делото, нито да се изгражда фактическа обстановка, различна от възприетата от прокурора. При върнато дело с указания на съда, прокурорът следва да реши въпросите по чл.102 от НПК суверенно, на основата на своето вътрешно убеждение. Без съмнение, изграждането на вътрешно убеждение се базира на чл.14 от НПК – на обективно, пълно и всестранно изследване на всички обстоятелства по делото и точна правна оценка на фактите.

Отменяйки изцяло постановлението за прекратяване, съдът е излязъл извън правомощията си, като по този начин е утежнил в разрез със закона, положението на обвиняемите лица.

Няма спор, в принципен план, че постановлението за прекратяване на наказателното производство може да бъде отменено само по жалба на пострадалия, респективно неговите наследници или на ощетено юридическо лице, но не и по жалба на обвиняемия, спрямо когото производството е прекратено и в този смисъл САС споделя напълно възраженията, направени от защитата на обвиняемите лица в депозираните жалби. Единственият предмет на жалба на обвиняемо лице може да бъде основанието на което е прекратено производството, тъй като прекратяването е в негов интерес. По аргумент от чл.318 ал.3 изр.2 от НПК, където законодателят е дал право на подсъдимия при оправдателна присъда да обжалва само относно мотивите и основанието за оправдаване, и в производството по чл.243 ал.6 от НПК обвиняемият няма законен интерес от отмяна на постановлението, а само на основанието, на което е прекратено производството. Това означава, че съдът има правомощие да отмени постановлението за прекратяване, само ако то е обжалвано от пострадалия и тогава на осн.чл.243 ал.6 т.3 от НПК, ако уважи жалбата, съдът е длъжен да върне делото на прокурора с указания относно прилагането на закона. Съответно, по жалба срещу основанията за прекратяване, съдът има право да я остави без уважение и да потвърди постановлението или да го измени относно основанията за прекратяване на наказателното производство.

Първостепенният съд, в обжалваното определение е приел, че в постановлението на прокурора липсва всякакъв анализ и обсъждане на събраните по делото доказателствени материали (в 250 тома), като не били дадени отговори на въпросите, визирани в чл.102 от НПК – има ли извършено деяние, съставлява ли то престъпление, какъв е характера и размера на вредите, причинени с деянието. Липсата на такъв анализ, съдът е приравнил на липса на мотиви. Немотивирано според съда, останало и крайното решение на прокурора за прекратяване на наказателното производство, при налично противоречие между мотиви и диспозитив. Прокуратурата в мотивите си веднъж приела, че някои от обвиненията са недоказани, че част от обвиняемите не са извършили престъпленията, че за някои деяния не са събрани достатъчно доказателства или че наличните не обосновават наличие на всички

елементи от престъпен състав и обвинението не е извършено или не е доказано.

Фактите, въз основа на които държавното обвинение е изградило своите правни изводи са следните:

По отношение на обв.Е.М., прокуратурата е посочила, че в инкриминирания период е имала качество на длъжностно лице по смисъла на чл.93 т.1 б.а от НК, тъй като е била избрана за министър на Министерство на труда и социалната политика с Решение на 40-то Народно Събрание от 16.08.2005г. Като такава е била длъжна да осъществява управлението и контрола на публичните средства по бюджета на МТСП, съобразно Закона за финансово управление и контрол в публичния сектор и да отговаря за законосъобразното им управление и разходване. Била е длъжна точно да спазва и прилага законите, вкл. и Закона за обществените поръчки (в редакция към инкриминирания период), който вмениява конкретни задължения на министрите като възложители на обществени поръчки.

За обв.Д.Д., държавното обвинение установило, че е бил назначен за заместник- министър на труда и социалната политика със Заповед №КВ-187 от 02.09.2005г. на Министър-председателя, която длъжност изпълнявал до месец юли 2009г. В инкриминирания период, той е имал качеството на длъжностно лице по смисъла на чл.93 т.1 б.А от НК – било му е възложено като заместник министър да изпълнява със заплата служба в държавно учреждение и е бил длъжен за изпълнява функциите на министъра в пълен обем, вкл. и разпоредбите на ЗОП и Закона за финансово управление и контрол в публичния сектор. Служебните му задължения включвали ръководство върху функционирането на администрацията на министерството за точното спазване на нормативните актове.

Обв.И.П. е бил назначен на длъжност главен секретар в Министерство на труда и социалната политика със Заповед №АР-092/23.01.2006г. на министъра, която длъжност изпълнявал до 23.02.2010г.

В периода 2000-2009г. обв.В. Д. създал шест търговски дружества, като в едни от тях бил съдружник, на други бил едноличен собственик на капитала, на трети определил за управители свои роднини.

В инкриминирания период, обв.М.М. бил управител и управляващ съдружник в гражданско дружество „Стара Загора 2007“, а след 10.12.2007г. бил управител на търговско дружество „Стара Загора“ООД, регистрирано с Решение №4245/10.12.2007г. на Окръжен съд Стара Загора. Той е имал качеството на длъжностно лице по смисъла на чл.93 т.1 б.Б от НК – изпълнявал е ръководна работа като управител на търговско дружество.

За периода 21.10.2008г. до 22.04.2009г., обв.Р.С. е изпълнявал функциите и задълженията на пълномощник на МТСП, упълномощен с пълномощно №РД-081192/21.10.2008г. от министър Е.М.. Той е бил длъжен да спазва задълженията, регламентирани в сключените между него и министерството, представлявано от министъра Договор №Р-823/21.10.2008г.,

допълнително споразумение №1/21.10.2008г. и допълнително споразумение №2 №Р/042/12.01.2009г.

В постановлението за прекратяване на наказателното производство, Софийска градска прокуратура е посочила, че обв.М. не е извършила престъпление по чл.282 ал.2 вр.ал.1 от НК, за което е била привлечена като извършител на улесняващо престъпление за длъжностно присвояване. За да направи този извод, прокуратурата установила, че през 1981-1984г., в гр.Стара Загора била изпълнена конструкцията на обект „Работническа поликлиника“ в УПИ II, кв.93 по плана на града. По сградата не били предприети довършителни работи, поради което до края на 2007г. тя останала в състояние на груб строеж. С Решение №443/02.03.2007г. на МС, било дадено съгласие за учредяване на безвъзмездно право на строеж в полза на МТСП, за което да се сключи договор, като имотът е обявен за публична държавно собственост и предоставен за безвъзмездно управление на Министерство на труда и социалната политика. На 20.06.2007г. в гр.Стара Загора бил сключен договор за безвъзмездно учредяване на право на строеж на МТСП върху този имот, който бил с площ от 7200 кв.м. Страни по договора били Държавата, представлявана от областния управител на Област Стара Загора и МТСП, представлявано от Е.М. в качеството ѝ на министър, чрез пълномощник С. Х. А..

В качеството си на министър, обв.М. издала на 05.07.2006г. Заповед №522, с която назначила комисия по изготвяне на документация за провеждане на процедура за възлагане на обществена поръчка чрез открита процедура с обект:“Изготвяне на проект на Административна сграда за нуждите на регионалните структури на МТСП чрез реконструкция на обект „Работническа поликлиника“ в гр.Стара Загора в УПИ II, кв.93“, а с Решение №103/03.08.2006г. обявила откриването на обществената поръчка. Със Заповед №713/27.09.2006г. обв.М. назначила комисия, която да разгледа, оцени и класира постъпилите оферти за участие в посочената процедура. Съобразно изискванията на ЗОП, обв.М. сключила договор за изготвяне на проект по инкриминираната обществена поръчка от „Архитект К.“ ЕООД, вкл. изготвянето на количествено-стойностна сметка за строително-монтажните работи (СМР).

Обв.М. издала Заповед №155 на 20.02.2007г., с която назначила комисия за изготвяне на документацията за участие и организиране провеждането на открита процедура за възлагане на инкриминираната обществена поръчка. С тази заповед и съобразно правомощията си и изискванията на ЗОП, обв.М. възложила контрола по нейното изпълнение на обв.И.П. в качеството му на главен секретар на министерството. С писмо №12/325 от 28.02.2007г., обв.М. изпратила на Агенцията за обществени поръчки (АОП), предварителни обявления за всички процедури за възлагане на обществени поръчки, които МТСП възнамерявало да обяви до края на 2007г., за да бъдат вписани същите съгласно чл.23 от ЗОП в регистъра на обществените поръчки, включително и за реконструкцията на обект: „Работническа поликлиника“ в гр.Стара Загора в УПИ II, кв.93, в административна сграда за нуждите на регионалните структури на МТСП и допълващо застрояване – гаражи и стълбищна клетка“ с

прогнозна стойност на строителството от 11 милиона лева без ДДС.

Вместо провеждането на обявената открита процедура по възлагане на инкриминираната обществена поръчка, било взето решение възлагането ѝ да се осъществи по реда на чл.84 от ЗОП – договаряне с обявление. Решението за това преминаване от един вид процедура към друг е в основата на повдигнатите обвинения на част от обвиняемите, а именно – Е.М., Д.Д., И.П. и В.Д. като съизвършители на съответните престъпления в различни конфигурации – по чл.203 от НК, чл.282 от НК, по чл.212 от НК – като един от елементите от обективната страна на съответните престъпления въз основа на който прокуратурата е направила следните изводи:

Единственото действие на обв.М. – промяна на вида на процедурата по възлагане на инкриминираната обществена поръчка с Решение №ЗОП 04/4 от открита в такава по договаряне с обявление, е това, което е довело до последващите актове, които са въз основа и съобразно ЗОП. Според прокуратурата, решението да се премине към такава процедура е въпрос на целесъобразност, не противоречи на ЗОП, поради което и не води до извод за служебни нарушения по ЗОП и ЗФУК ПС /отм./, изброени при привличането на обвиняемата. А обвинението е, че обв.М. одобрила документацията за участие в процедурата по договаряне, като издала Решение №ЗОП 04/4 за откриване на процедура за възлагане на обществена поръчка, като е издала Заповед №872 на 20.11.2007г., като е издала Решение №ЗОП 07/1 и като е сключила договор №ПК-14/155 от 18.12.2007г. за възлагане на обществена поръчка със „Стара Загора 2007“ ООД и е нарушила служебните си задължения, визирани в чл.2 ал.1 чл.15 ал.4, чл.40, чл.41 ал.2, чл.84 т.2 и чл.86 от ЗОП и чл.3 ал.1, чл.6 ал.1 и чл.7 от ЗФУКПС.

Прокуратурата счита, че е налице хипотезата на чл.24 ал.1 т.8а от НПК, тъй като с Решение №602 от 05.04.2010г., Административен съд София град, първи касационен състав е отменил Решение от 04.12.2009г. по нахд №8957/2009г. на Софийски районен съд, НО, 93-ти състав. Отменено било Наказателно постановление №11010756/20.07.2009г., издадено от Директора на Агенция за държавна финансова инспекция, с което на осн.чл.53 от ЗАНН, на Е.М., в качеството ѝ на министър на труда и социалната политика е било наложено административно наказание глоба в размер на 500 лева, за извършено нарушение чл.84 т.2 вр.чл.7 т.1 и чл.3 ал.1 т.3 б.Б от ЗОП. Административният съд постановил, че естеството на строителството – сложна реконструкция, е довело до невъзможност за предварително определяне на количеството необходими СМР, респективно тяхната стойност, с оглед на което са били налице предпоставките на чл.84 т.2 от ЗОП за провеждане на процедура по договаряне с обявление.

Въз основа на това, прокуратурата направила извод, че не е имало допуснати нарушения по ЗОП при възлагането, провеждането и приключването на инкриминираната обществена поръчка – по Договор №ПК 14/155 от 18.12.2007г. между МТСП и „Стара Загора 2007“ ООД гр.Стара Загора, представлявано от обв.М.М. като управител и с обект „Административна

сграда за нуждите на регионалните структури на МТСП – реконструкция, преустройство и пристройка на работническа поликлиника, гаражи и ограда в УПИ II, кв.93, гр.Стара Загора“.

От страна на прокуратурата са изложени доводи, че тя не е орган, който има правомощие да определя какъв вид процедура по ЗОП следва да бъде избран, а единствено има ли нарушение на императивните изисквания, визирани в ЗОП. Посочено е, че след като промяната на вида на процедурата е единствено в правомощието на възложителя, след като тази промяна е извършена по реда, предвиден в ЗОП, е недопустимо да се прави извод, че МТСП в лицето на министър, заместник-министър, главен секретар следва да проведат обществената поръчка единствено и само като открита. Подчертава се, че не е допуснато нарушение на ЗОП, а оттам и нарушаване на служебните задължения, което е било прието с влязло в сила решение на Адм.сътд София град в едно приключило административно производство и съгласно чл.24 ал.1 т.8а от НПК това съдебно решение е пречка деянието, включващо нарушения на ЗОП да е и престъпление по чл.282 от НК.

При тези факти, прокуратурата е приела, че поради липса на елемент от обективната страна на престъплението по чл.282 ал.2 вр.ал.1 от НК, то не е извършено от обв.Е.М., за което тя е привлечена като извършител на улесняващо престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК на длъжностно присвояване.

На следващо място, обвинението е посочило, че обв.Д. като заместник-министър, изпълняващ функциите на министър на труда и социалната политика е бил привлечен като съизвършител на улесняващото длъжностното присвояване престъпление, извършено от обв.М.. И.П. е бил главен секретар на МТСП и също е бил привлечен като обвиняем като съизвършител на улесняващото длъжностното присвояване престъпление, извършено от обв.М.. А В.Д. е бил привлечен като обвиняем, за това, че е съизвършител на улесняващото длъжностното присвояване престъпление, извършено от обв.М..

Въз основа на изложените за обв.М. съображения, обвиняемите Д.Д., И.П. и В.Д., според прокуратурата не са извършили улесняващото престъпление по чл.282 ал.3 вр.ал.2 вр.ал.1 вр.чл.20 ал.2 вр.чл.26 ал.1 от НК, като улесняващо престъпление, за което като извършител е привлечена обв.М..

Освен това, прокуратурата посочва, че в хода на разследването не са били събрани каквито и да било гласни или писмени доказателства за връзката между всеки един от обвиняемите и тяхното участие като съизвършители в наказателноправен смисъл при издаването /постановяването/ на актовете по ЗОП във връзка с откриването, възлагането и изпълнението на инкриминираната обществена поръчка.

По-нататък, прокуратурата е възприела становището на САС за недопустима правна конструкция на обвинението, отразено в отменителното решение /на постановената от СГС оправдателна присъда/. Посочено е, че във всяко едно от престъпленията по чл.282 от НК,

улесняващи или отделни, деянията са с едни и същи елементи от обективна страна – допуснато нарушение на ЗОП във връзка с промяната на вида на процедурата /от открита в процедура по договаряне с обявление/ и с постановлението за привличане на обвиняемите Д., П. и Д., с което е прието допуснато нарушение на служебните задължения, има за предмет облага под формата на пари, от които са настъпили значителни вредни последици в размер на 11 038 405.55 лева. Тази сума е инкриминирана във всяко едно от повдигнатите обвинения за извършени престъпления присвояване, улесняващо присвояването, отделно /извън улеснението/ престъпление по служба за Д.Д. и И.П., което е абсурдно.

При така изложените доводи, държавното обвинение е приело, че липсва извършено престъпление по служба по чл.282 ал.2 от НК от обвиняемите Е.М., Д.Д., И.П. и В.Д. – отделно или в съучастие като съизвършители и съответно за В.Д. като помагач. При липса на елемент от обективната страна на престъплението по чл.282 от НК, според прокуратурата липсва извършено въобще такова престъпление от всеки от посочените обвиняеми, поради което и не е била обсъждана субективната страна на престъплението по служба във всяка една от правните конструкции, по които са били обвинени М., Д., П. и Д.. За прецизност е посочено, че съгласно съдебната практика е безспорно, че лицето, което е обвинено като извършител на улесняващо престъпление по смисъла на чл.202 ал.1 т.1 от НК, не може да носи отделна наказателна отговорност за него извън наказателната отговорност за улесненото длъжностно присвояване.

Съвсем отделен въпрос е защо прокуратурата е привлякла посочените лица като обвиняеми именно с обвинения, за които по-късно констатира, че представляват недопустима правна конструкция. При това положение, процесуалните възможности, с които САС разполага са съвсем ограничени, като в тази насока действия и забраната *reformatio in rejus* – забраната за влошаване положението на обвиняемите.

На следващо място, прокуратурата е посочила, че с едно и също престъпление по служба, за което са привлечени обвиняемите Е.М., Д.Д., И.П., В.Д. и М.М., целта е била различна. Например, обв.М. е била привлечена за извършване на улесняващо престъпление по служба с цел да набави за себе си и за В.Д. облаги под формата на пари – от деянието са настъпили значителни вредни последици в размер на 11 038 405.55 лева;

Д.Д. е бил привлечен за извършено улесняващо присвояването престъпление по служба с цел да набави за Е.М. и В.Д. облаги под формата на пари, като от деянието са настъпили значителни вредни последици в размер на 11 038 405.55 лева, но не и за основното престъпление, улеснило длъжностното присвояване, а отделно е бил привлечен за извършено престъпление по служба /същото деяние/, с цел да набави за себе си, за Е.М. и за В.Д. облаги под формата на пари, като от деянието му са настъпили значителни вредни последици в размер на 11 038 405.55 лева;

И.П. е бил привлечен като обвиняем като извършил улесняващо длъжностното присвояване престъпление по служба /същото деяние/, с цел да набави за Е.М., Д.Д. и В.Д.

облаги под формата на пари, като от деянието са настъпили значителни вредни последици в размер на 11 038 405.55 лева;

В.Д. е бил привлечен като помагач на улесняващо длъжностното присвояване престъпление по служба, с цел да набави за себе си и за Е.М. облаги под формата на пари, като от деянието са настъпили значителни вредни последици в размер на 11 038 405.55 лева и е привлечен за самостоятелно престъпление длъжностно присвояване в размер на 11 038 405.55 лева, като помагач в извършването на престъплението по служба с извършител Е.М. /но не подпомага същото присвояване на извършителя М.М. за същата сума от 11 038 405.55 лева/, с цел да набави за себе си, за Е.М. и за Д.Д. облага под формата на пари, като от деянието са настъпили значителни вредни последици в размер на 11 038 405.55 лева.

В постановлението за прекратяване прокуратурата е констатирала, че във всяко от престъпленията по служба – основно или улесняващо, облагата е една и съща и в размер на една и съща сума – от 11 038 405.55 лева, но не са едни и същи лицата за които е облагата, т.е. целта на престъплението по служба – в един случай за Е.М. и Д.Д., в друг случай Е.М. и В.Д., в трети – Е.М., Д.Д. и В.Д.. Това впрочем е подробно развито съображение в решението на САС по внохд №32/2017г., с което е била отменена оправдателната присъда на СГС постановена по отношение на същите тези обвиняеми лица.

Според настоящия съдебен състав, несъмнено правната конструкция, така, както бе описана е невъзможна и в разрез с практиката на ВС. Извън това, в хода на разследването не са били събрани никакви доказателства, че обвиняемите М., Д., П. и Д. са действали в съучастие за нарушаване на служебни задължения на Е.М. като министър на труда и социалната политика. Инкриминираните служебни нарушения на обв.М. в качеството ѝ на министър, според прокуратурата не са извършени, поради което липсва извършено престъпление по чл.282 от НК въобще от четиримата обвиняеми.

По делото е било установено от приложените писмени доказателства за заеманите от тях длъжности, че субект на престъпление по чл.201 и сл.от НК могат да бъдат обвиняемите Е.М. /министър/, Д.Д. /заместник-министър/ и И.П. /главен секретар на МТСП/, тъй като те са имал качество на длъжностни лица по смисъла на чл.93 т.1 б.А от НК. Установено е било също така, че инкриминираната сума в размер на 11 038 405.55 лева е по бюджета на Министерство на труда и социалната политика и е част от сумата, с която е извършено плащането на СМР по сключения между МТСП и „Стара Загора 2007“ООД договор №ПК-14/155 от 2007г. по инкриминираната обществена поръчка. Средствата по бюджета на МТСП са били поверени на Е.М., както и на заместник-министър Д. да ги управляват.

В хода на разследването са били събрани писмени доказателства, че за изпълнение на СМР на посочения в обществената поръчка обект, са преведени на изпълнителя „Стара Загора 2007“ООД общо средства в размер на 18 805 006.79 лева.

По делото е била назначена съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от в.л. Елена Цветкова, според която стойността на неизпълнените СМР възлиза на 3 779 648.25 лева. Обв.М. и обв.М. са били привлечени за длъжностно присвояване в размер на 11 038 405.58лв. без ДДС. Разликата между сумата по привличането – 11 038 405.58 лв. и сумата от 3 779 648.25 лева, съгласно заключението на експертизата, в размер на 7 258 757.33лв. е стойността на приетото от вещите лица и от обвинението завишение в цените на вложените материали при изпълнение на строително-монтажните работи.

Прокуратурата посочва, че в хода на разследването са били събрани писмени и гласни доказателства, че плащането по договора е осъществявано въз основа на представяни в счетоводството на МТСП фактури и констативни актове обр.19, изготвяни от изпълнителя М.М. и от пълномощника на МТСП Р.С., по банков път от счетоводител. Събрани са били гласни доказателства, че фактурите и актовете обр.19 са били проверявани от обв.В.Д.. Установено било също така, че обв.М. и обв.М. не са извършвали действия, свързани с фактическото плащане на сумите, т.е. не са разпореждали съответните суми по получените фактури и актове обр.19 да се плащат на изпълнителя и не са подписвали платежни нареждания, с които да се нарежда тяхното плащане. Въз основа на това, прокуратурата е направила извод, че обв.М. и обв.М. не са извършили престъпление по чл.201 и сл.от НК. Като следствие от този извод е и изводът, че от обв.В.Д. не може да се търси наказателна отговорност за помагачество и подбудителство в престъплението длъжностно присвояване. Въз основа на така изложените съображения, прокуратурата е приела, че обв.Е.М., Д.Д., И.П. и В.Д. не са извършили престъпленията, за които са били привлечени към наказателна отговорност и спрямо тях наказателното производство следва да бъде прекратено на осн.чл.243 ал.1 т.1 вр.чл.24 ал.1 т.1 пр.1 от НК – деянието не е извършено.

По отношение на обв.Р.С., прокуратурата е изложила достатъчно ясни разсъждения за дейността, която е извършвал и факти, въз основа на които е приел, че наказателното производство срещу него по обвинение за извършено престъпление по чл.211 вр.чл.210 ал.1 т.3 вр.чл.209 ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК, следва да бъде прекратено на осн.чл.243 ал.1 т.2 от НПК – обвинението не е доказано.

По доводите, релевиращи в подадените жалби, относно липсата или недоказаност на нанесена вреда, следва да се посочи, че в хода на досъдебното производство е била изготвена тройна комплексна съдебно-счетоводна, икономическа, техническа и оценителна експертиза, съгласно заключението на която актуваните СМР в изпълнение на Договор №ПК 14/155 от 11.12.2007г. е 18 805 006,79 лева, а установената от експертизата стойност е в размер на 18 807 155,61 лева, като разликата се дължи на допуснати технически грешки и закръгляния /т.174 л.3-103/. Отново в хода на досъдебното производство е била изготвена съдебно-икономическа експертиза, съгласно заключението на която общо за финансиране изпълнението на обществената поръчка по договор №ПК 14/155 от 18.12.2007г. са били обезпечени парични средства в размер на 16 600 000,00 лева със съгласието на МФ и МС. През финансовата 2008г., допълнителното финансиране е в размер на 5 967 922,11 лева и е

осъществено чрез корекция на бюджетните разходи, съгласувана с МФ в частта от 2 420 000,00 лева и без доказателства съгласувана с МФ в частта на сумата от 3 547 922,11 лева. Общо финансирането на обществената поръчка – обект „Стара Загора“ е в размер на 22 566 008,11 лева. Преходният остатък е в размер на 9 829 623,70 лева, като той представлява форма на резервиране на неусвоени бюджетни кредити и използването им за разплащане през следващата 2008г. Към 31.12.2007г. имало неусвоени средства по акредитивната сметка на МТСП в размер на 3 576 631,84 лева, които не били възстановени по бюджетната сметка на МТСП. За периода 18.12.2007г.-22.07.2009г., на основание сключен договор №14/155 от 18.12.2007г. МТСП е превело на „Стара Загора 2007“ ООД парични средства общо в размер на 22 566 008,11 лева /т.175 л.8-41 от д.п./. Била е изготвена и допълнителна съдебно-счетоводна, строително-техническа и оценителна експертиза, съгласно чието заключение вредата от неизпълнени количества СМР е в размер на 3 779 648,245 лева без ДДС и 4 535 577,99 лева с ДДС по актувани цени. Вредата от завишени СМР е 7 258 757,33 лева без ДДС и 8 710 508,80 лева с ДДС /т.195 от д.п./.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че прокуратурата е изложила установените от нея факти и изградила въз основа на това своите правни изводи. Макар и по-лаконични, в постановлението за прекратяване се съдържат мотиви въз основа на какви основания – правни и цифрово изразени, се стига до прекратяване на наказателното производство. Съдът не може да дописва изложените от обвинението доводи. Не само това, но и както бе посочено по-горе, настоящата съдебна инстанция не би могла да постанови съдебен акт, с който да влоши правното положение на обвиняемите лица. Освен това, жалби срещу определението на СГС, НО, 31-ви състав, с което е било потвърдено постановлението за прекратяване на наказателното производство са били подадени от МТСП, а срещу основанията за прекратяване от обв.И.П. и обв.Р.С., които веднъж са били оправдани с присъда на СГС. Останалите обвиняеми не са подавали жалби срещу определението, постановено от СГС, НО, 31-ви състав, с което е било потвърдено постановлението на СГП за прекратяване на наказателното производство. Относно принципните положения, свързани със забраната за влошаване положението на обвиняемите лица /и то по жалба на други обвиняеми лица/, съображения бяха изложени по-горе в определението.

В този смисъл, въззивната съдебна инстанция счита, че прокуратурата е постановила законосъобразно постановление за прекратяване на наказателното производство. Независимо от някои недостатъци по отношение на анализа на доказателствената съвкупност, прокурорският акт покрива минималните изисквания на чл.199 ал.2 от НПК – изложени са мотиви и ясен диспозитив. Неправилната, вътрешнопротиворечива и неясна правна конструкция на повдигнатите обвинения, не може да обоснове извод за липса на вреда, а оттам и за липса на престъпление от обективна и субективна страна, следователно не са налице предпоставки за изменение на основанията за прекратяване на наказателното производство. Като правилно и законосъобразно и при съблюдаване с процесуалните правомощия на настоящата съдебна инстанция, постановлението на СГП следва да бъде потвърдено. Съответно следва да бъдат уважени жалбите за отмяна на определението на

СГС.

По изложените съображения и на осн. чл.243 ал.8 вр. ал.6 т.1 от НПК,
Софийски апелативен съд

О П Р Е Д Е Л И :

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение, постановено от СГС, НО, 1-ви състав, по нчд №3733/2020г., с което е било отменено Постановление на СГП от 29.11.2019г., с което е било прекратено наказателното производство по досъдебно производство №162/2009г. по описа на НСлС, пр.пр.№11424/2008г. по описа на СГП.

ПОТВЪРЖДАВА Постановление на СГП от 29.11.2019г., с което е било прекратено наказателното производство по досъдебно производство №162/2009г. по описа на НСлС, пр.пр.№11424/2008г. по описа на СГП.

Определението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____